

ת"פ 5575/02/17 - מדינת ישראל נגד עמוס מימון

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 5575-02-17 מדינת ישראל נ' מימון

לפני כבוד השופט איתי הרמלין
המאשימה:

מדינת ישראל
ע"י עו"ד אברהם ישי

נגד

הנאשם:

עמוס מימון

החלטה בטענה לפסלות שופט

1. נגד הנאשם, שהוא עורך דין במקצועו, תלוי ועומד כתב אישום המייחס לו עבירה של איומים. לפי הנטען בכתב האישום, לאחר סיומו של דיון בבית המשפט לענייני משפחה שבו ייצג הנאשם את התובע בתיק מסוים הוא התעמת עם חברתה של הנתבעת שליוותה אותה לדיון, ובהמשך לכך איים עליה בלובי של בית המשפט במילים: "...אני אחתוך אותך מלמעלה עד למטה. את זונה שעבדת בבתי הסוהר. את לא מכירה אותי. אני עוד אמצא אותך. את תשמעי ממני, ואת תצטערי על היום הזה שהכרת אותי...". הואיל והדברים נזכרים בבקשה שהגיש הנאשם, אציין שבכתב האישום המקורי הואשם הנאשם גם בעבירה של תקיפה בגין כך שיוחסה לו מכה בידה של המתלוננת שהעיפה מידה את הטלפון שבו אחזה. עובדות אלה וסעיף התקיפה נמחקו מכתב האישום במהלך ההליכים המקדמיים הממושכים שהתקיימו בתיק זה בפני "שופטי מוקד" עד שהועבר התיק לטיפולו בשנת 2020.

2. מאז הועבר התיק לטיפולו התקיימו 7 ישיבות בתיק זה שב-4 מתוכן נשמעו עדים. ביום 10.6.2021 העיד הנאשם עצמו, והתיק ממתין כעת להתייצבותו של עד הגנה שהיה לפי הטענה עד ראיה להתרחשות בלובי בית המשפט. הישיבה האחרונה בתיק נערכה ביום 5.7.2021. באותה ישיבה היה אמור להעיד עד ההגנה הנזכר לעיל, אך הוא לא התייצב לדיון. חודש לאחר הדיון האחרון, ב-5.8.2021, הגישה עורכת הדין שייצגה את הנאשם עד אז בקשה להשתחרר מייצוגו עקב חילוקי דעות ביניהם. כאשר ביקשתי את תגובתו של הנאשם לבקשה לשחרור מייצוגו, הוא הדגיש בתגובתו שהוא שהחליט לפטר את עורכת הדין. מאז מייצג הנאשם את עצמו. היום אמורה להסתיים שמיעת הראיות בעדותו של עד ההגנה שהוזכר לעיל (חידוש המשפט התעכב עד היום עקב יציאתו של התובע המטפל בתיק לקורס קצינים).

3. אתמול, כאמור יום לפני שאמורה להסתיים שמיעת הראיות בתיק וכמעט 4 חודשים אחרי שהחל הנאשם לייצג את עצמו, הגיש הנאשם בקשה שאפסול את עצמי מלדון בתיק.

4. בטרם אתייחס לטענותיו השונות של הנאשם אזכיר שסעיף 77א לחוק בתי המשפט קובע:

עמוד 1

"שופט לא יושב בדין אם מצא, מיזמתו או לבקשת בעל דין, כי קיימות נסיבות שיש בהן כדי ליצור חשש ממשי למשוא פנים בניהול המשפט".

סעיף 146 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (חסד"פ), קובע:

(א) לאחר תחילת המשפט... רשאי בעל דין לטעון טענת פסלות נגד שופט פלוני לפי סעיף 77 לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], תשמ"ד-1984 (בחוק זה - חוק בתי המשפט); ...
(ג) לא היה באפשרותו של בעל דין לטעון טענת פסלות בשלב האמור בסעיף קטן (א), רשאי הוא לטענה בשלב שלאחר מכן ובלבד שיעשה זאת מיד לאחר שנודעה לו עילת הפסלות.

5. כפי שאפרט להלן, טענות הנאשם אינן מבססות חשש כלשהו למשוא פנים, כך שאין בסיס כלשהו לבקשה שאפסול את עצמי מלדון בתיק. הטענות גם הועלו בשיהוי ניכר ולא בהזדמנות הראשונה כאמור בחסד"פ.

6. טענתו הראשונה של הנאשם נוגעת לשאלה ששאלתי אותו במהלך חקירתו הנגדית. במהלך חקירה זו הוקרן על ידי התובע סרטון אבטחה שבו תועד המפגש של הנאשם עם המתלוננת וחברתה בלובי בית המשפט, והנאשם התבקש על ידי התובע להתייחס לנקודות שונות בסרטון. טענתו של הנאשם נוגעת לשאלה ששאלתי אותו, ואשר בה ביקשתי שיתייחס למה שנראה בסרטון. זה נוסחה של השאלה (עמ' 82 לפרוטוקול, ש' 15-22):

"רואים בסרטון אדם מאוד גדול פיזית באופן יחסי עומד ומדבר עם אישה מאוד קטנה פיזית, ממש עומד סוג של מעליה, לא מעליה ממש אבל זה לא הרעש שהפריע [למאבטח], היה פה עימות שהוא רצה להפסיק אותו. אם תסתכל על הסרטון אתה יכול גם להסתכל על תנוחת הגוף שלך שתלויה גם בהבדל הגדלים בינך ובין האישה הזאת. דבר שני, אתה לא יצאת רואים שאתה הולך לכיוון בית משפט שלום ואתה לא יצאת. בסרט רואים שאתה באת כדי לדבר איתן ואחרי שנגמר השיח שלך איתן אתה לא יצאת החוצה, הן לא עמדו בדרכך החוצה, רואים אותך הולך יחד עם העוזר שלך לכיוון בית משפט השלום ולא יוצא החוצה מבית המשפט. רואים שאתה בא אליהן באופן מכוון".

7. הנאשם טוען ששאלה זו מלמדת כי "בית המשפט... הביע דעתו וקבע לכאורה כי הינו מתרשם כי הנאשם בעצם הבדלי הגבהים הילך אימים על המתלוננת, תוך שמרחיב הוא את האישום באופן שכלל לא בא לידי ביטוי בכתב האישום, שכן כתב האישום מתייחס לאיום על דרך של אמרות הנאשם לכאורה, ואין כל רלוונטיות להבדלי הגבהים בין הנאשם ובין המתלוננת, ובוודאי לא באופן שבית המשפט הביע את דעתו ומצייר כאילו מדובר ב'הילך אימים'. דבר שיש בו נעילת דיעה בצורה ברורה וחד משמעית באשר לתוצאה בתיק הנדון, כאילו בעצם הפרש הגבהים ותיאור פני הדברים המדובר בהתנהלות מאיימת".

8. השאלה ששאלתי את הנאשם כוללת תיאור עובדתי של מה שנראה בסרטון שהוקרן בבית המשפט, ואינני רואה כל פסול בכך שביקשתי את התייחסותו של הנאשם לנראה בסרטון. בבקשה שהגיש הנאשם כעת הוא אף אינו חולק מפורשות על כך שתיאור זה הוא מדויק. השאלה ששאלתי אינה מלמדת משום בחינה על "נעילת דעה" כלשונו של הנאשם בקשר לעובדות הנטענות בכתב האישום, שכפי שכותב הנאשם עצמו מרכזן בטענה שהוא איים על המתלוננת במילים. וודאי שטרם גיבשתי דעה סופית בשאלת אשמתו של הנאשם, מה עוד שאחד מעדי הראייה לתקרית לפי הטענה טרם העיד בפניי.
9. טענה נוספת של הנאשם היא ש"למרות שסעיף התקיפה נמחק מן העולם, קיבל בית המשפט את הקלטת בניגוד לדין ובניגוד לעובדה שהקלטת נועדה מלכתחילה רק להוכיח את התקיפה שלא הייתה ולא נבראה...".
10. מעבר לכך שמדובר בטענה ערעורית באופייה, הנאשם כלל לא מסביר בניגוד לאיזה דין קיבלתי לדעתו את תיעוד מצלמת האבטחה שהוגש ללא התנגדות באמצעות השוטר שתפס אותו כבר בישיבת ההוכחות הראשונה ב-20.10.2020 (עמ' 16 לפרוטוקול, ש' 13).
11. עוד מוחה הנאשם על כך שאפשרתי לתובע לשאול שאלות לעניין הטלפון, אף על פי שהאישום בתקיפה נמחק מכתב האישום. כפי שמצטט הנאשם בבקשתו, בהחלטתי הבהרתי כי התביעה כבולה להחלטתה לחזור מאישום התקיפה, ולכן לא תוכל לבקש להרשיע את הנאשם בעבירה זו, אך בכך אין כדי למנוע מן התובע לשאול שאלות עובדתיות אודות מה שנראה בסרטון גם בהקשר של הטלפון. טענה זו של הנאשם עניינה ברלוונטיות של שאלות וגם מקומה הוא בסיכומי הנאשם או בהליך ערעור, אך לא בבקשה לפסילת שופט.
12. הנאשם טוען גם נגד התייחסותי בשאלה שהפניתי אליו ליציאתו או אי יציאתו מבית המשפט לאחר התקרית, אף על פי שלדברי הנאשם אין זה רלוונטי לאישום באיומים. זוהי כמובן טענה נוספת המתאימה לסיכומים ולא לבקשה לפסלות שופט. הנאשם מוסיף וכותב ש"בית המשפט סבר וקבע כי למעשה המתלוננת וחברתה חיכו לבנם" (הטעות במקור). הנאשם אינו מסביר על מה מבוססת טענה זו, וממילא ברור שלא קבעתי כל קביעה סופית גם בעניין זה. הנאשם מוסיף וטוען ש"קובע בית המשפט הנכבד כי הנאשם הוא זה אשר פנה לכיוון המתלוננת, ובכך יצר סיטואציה לפיה המדובר באדם שבא לפגוע מלכתחילה ולמעשה בכך הביע את דעתו". לסיפא של דברים אלה של הנאשם אין כל בסיס, והם אינם עולים כלל מן השאלה ששאלתי אותו.
13. לסיכום חוזר הנאשם ומביע את חששו שגיבשתי דעה שאינה ניתנת לשינוי, וש"בית המשפט עלול לייחס לנאשם 'איומים' שלא על דרך האמרות המיוחסות לנאשם אלא הנובעות מממדיו של הנאשם מול מממדיה של המתלוננת, דבר שאין לו אח ורע בכתב האישום..." (כך במקור). אין לי אלא לחזור ולהבהיר שלא גיבשתי כל עמדה סופית בשאלת אשמתו של הנאשם, ואת כל טענותיו הוא יוכל להעלות בסיכומיו לאחר השלמת שמיעת הראיות.
14. לביסוס המשפטי של בקשתו שאפסול את עצמי מלדון בתיק הפנה הנאשם להחלטות בע"א 3432-97 **בי.ג'י.**

אסיסטנט לימיטד נ' רוזה וייס (18.12.1997) ובע"פ 3007-05 **אלון כהן נ' מדינת ישראל** (19.4.2005), שהנסיבות העובדתיות שהיו בסיס לבקשות הפסילה, כפי שהן מתוארות בהן, אינן דומות כלל לענייננו (למען שלמות התמונה אציין שבהחלטה השנייה אף נדחה ערעור הפסלות).

15. התובע מתנגד לבקשה שכן לא מתעורר במקרה זה חשש ממשי למשוא פנים. התובע מפנה בהקשר זה להחלטה בע"פ 1609/19 **שי שוראקי נ' מדינת ישראל** (6.3.2019), שם נקבע כי "כלל הוא כי רק לעיתים נדירות ייקבע כי הפעילות השיפוטית, היא כשלעצמה, מבססת חשש ממשי למשוא פנים הן לעניין אמירות של בית המשפט, הן לעניין החלטות דיוניות". התובע מציין כי בשאלה שהפניתי לנאשם כלל לא הבעתי דעה אלא תיארתי את הנראה בסרטון, ושההחלטה הוגשה ללא כל הסתייגות של ההגנה. בשאלת הלגיטימיות של השאלה שהפניתי לנאשם הפנה התובע להחלטה בע"פ 4060/17 **דוד לוי נ' מדינת ישראל** (21.5.2017). לבסוף התייחס התובע לשיהוי שבטענת הנאשם שמועלית יום לפני הדיון ומתבססת על דברים שנאמרו בדיון שאחריו התקיים דיון נוסף והוגשו מספר בקשות בלי להזכיר כלל את טענת הפסלות. בהקשר זה מפנה התובע לע"פ 3121/20 **פלוני נ' מדינת ישראל** (4.6.2020).

16. לסיכום האמור לעיל אחזור ואבהיר כי לא גיבשתי כל דעה סופית בעניין אשמתו של הנאשם וטענותיו של הנאשם אינן מבססות כל חשש למשוא פנים. טענת הנאשם גם הועלתה באיחור ניכר, בניגוד להוראות הדין ובלי כל הסבר לאיחור בהעלאתה.

17. בנסיבות אלה אני דוחה את הטענה.

18. המזכירות תשלח החלטה זו לצדדים.

ניתנה היום, כ"ה כסלו תשפ"ב, 29 נובמבר 2021, בהעדר הצדדים.